

MEDJUGORJE

**MARIÁNSKE
CENTRUM
MEDŽUGORIE**

**Milé deti,
darujte Bohu
čas, aby vás
premenil
a naplnil
svojou
milosťou.**

88

1. štvrtrok 2008

NEPREDAJNÉ

Marija Pavlovičová-Lunettiová počas zjavenia 14. októbra 2007 vo Frauenkirchene

Modlitba dáva silu kráčať po duchovnej ceste!

„Milé deti, darujte Bohu čas, aby vás premenil a naplnil svojou milosťou tak, aby ste sa vy stali milosťou pre druhých.“ To sú slová z posolstva, ktoré nám dala Matka Božia prostredníctvom vizionárky Marije Pavlovičovej-Lunettiovej 25. 12. 2007 v pravidelnom mesačnom posolstve. Koľko času dávame Bohu vo svojom každodennom živote? Na ktorom mieste je Boh? Snažíme sa chápať všetky udalosti okolo nás vo svetle Božej lásky a milosrdenstva? Možno sa podobáme žiakovi v škole, ktorému sa nechce učiť a chodiť do školy, ale dúfa v dobrotu a lásku svojich učiteľov. Čoskoro mu však aj najlepší učiteľ musí pripomenúť, že takto by to ďalej nešlo a hrozí zlá známka na vysvedčení.

Životný štýl veľmi ovplyvňuje móda a príklady uvádzané médiami. Na reklamu sa vynakladajú obrovské peniaze. Avšak v tomto svete nie je miesto pre Boha. Cirkev je zatlačaná do ústrania a jej hlas zaniká v hlučnom prostredí moderného životného štýlu. Dokonca často ani veľmi hlasno nehovorí, akoby aj ona mala strach z mediálnej kritiky a názoru väčšiny obyvateľstva.

Ak nás Matka Božia viackrát v posledných posolstvách vyzýva, aby sme dali Boha na prvé miesto vo svojom živote, znamená to, že máme sa pevne rozhodnúť žiť podľa Božích pravidiel. Ak sa pokúsime podľa nich žiť, budeme oveľa citlivejší na všetky prejavy v každodennom živote, ktoré nepochádzajú od Boha. S pomocou Matky Božej, s využitím jej rád, najmä modlitby a pôstu, dokážeme vybudovať ochranný štít pred pokušením konzumného spôsobu života, honby za kariérou a peniazmi. Zo sveta sa vytratila duchovná dimenzia. Vianoce sa predstavujú len ako sviatky naháňania sa za darčekmi, Veľká noc sa nahrádza pohanskými tradíciami šibačky a víťania jari. Pôstne obdobie dáva možnosť znovu nazrieť do hĺbky duše a očistiť ju od nánosov tohto sveta. Znovu očistiť základné hodnoty kresťanského života a postaviť všetky veci do správneho poradia a na správne miesto. A to znamená na prvé miesto v živote dať Boha. K tomu nám pomáhajú pravidelné posolstvá Matky Božej, s jej pomocou sa zbavíme strachu, beznádeje a obáv z budúcnosti, ktoré tak sužujú okolitý svet. Napredovanie na duchovnej ceste je tou správnou voľbou, ktorá nás aj v tomto svete privádza čoraz bližšie k Bohu. Odmenou je pokoj v duši a radosť.

V modlitbe s Vami spojení
Vaši priatelia
z Mariánskeho centra Medžugorie

BOH AKO VÝCHODISKO V NOVOM ROKU

VÝCHODISKO A NAVRAT K BOHU

„Ab love principium“ – napísal rímsky Vergílius vo svojich eklogách (rímske pastierske piesne). Pri všetkých dôležitých veciach treba začínať s Bohom a od Boha. Boh by mal byť východiskom myšlienok, slov a diel, v Bohu by malo všetko mať svoj pôvod, k Bohu by malo všetko smerovať, on je večným prameňom a cieľom všetkých vecí a dejín. Ja som Pán, tvoj Boh, tak znie prvé prikázanie, ku ktorému sa pripája druhé, že si máme uctiť Božie meno. Často sa to-

to meno vyslovuje ľahkomyselne, používa sa nenáležite, nie iba formou nadávok a preklínania, ale aj pri každodenných uvažovaniach, ba aj vo výpovediach teológov a kňazov. Je nebezpečné, nezodpovedné hovoriť proti Bohu.

Niekedy treba napriek tomu podstúpiť riziko a hovoriť o Bohu. Lebo pre ľudstvo je oveľa nebezpečnejšie mlčať o Bohu alebo vytláčať Boha z verejnosti a zo života. Keď vytláčame Boha z verejnosti, zo života, tak sa život i svet stávajú opotrebovanými a ošú-

chanými a všetko sa končí nezáväzným rozhovorom o bezvýznamných veciach. Práve hovorenie o Bohu dodáva našim myšlienkam a slovám závažnosť, vznešenosť a význam.

Myšlienka na Boha je často nepríjemná. Keď uznáme existenciu Boha, veríme v Boha a v jeho nekonečnosť, môže sa stať, že nás pritlačia moc a dôležitosť Božej skutočnosti.

NASLEDKY VIERY A NEVERY PRE ŽIVOT

Avšak keď človek popiera Božiu

existenciu a verí, že vesmír je prázdny, tušená neprítomnosť Boha vytvára strašnú prázdnotu, vákuum, ktoré – ako čierne diery vo vesmíre – nemilosrdne pohlcuje veci a hodnoty; prázdnotu, do ktorej sa človek rúti aj so svojimi túžbami, nádejami, úspechmi, snažením a činmi. Ak niet Boha, končí sa napokon všetko v ničote.

Ak niet Boha, nemožno odstrániť ani filozofické prefíkanosti a rafinovanosti, ani umelecké úspechy, ani vedecké vymoženosti, ani sociálne produkty, ani životnú úroveň ako ľudskú nočnú

moru, ani ničotnosti, čo všetko pohlcujú. Človek je definitívne odsúdený zložiť zbrane a priznať svoju porážku. Ak však Boh existuje, tak ho nemožno z niečoho vylúčiť alebo vynechať.

Ak je Boh, tak rozhodujeme nie my, ale on, čo je správne a čo nie je správne, čo sme sme robiť a čo nie; potom nám zostáva jedine hľadať jeho vôľu a plniť ju. Božia vôľa bola zjavená v Starom zákone – v Tóre – a v Novom zákone v osobe Ježiša Krista. Ak ju zjavil Boh, musíme všetku našu prácu a naše pôsobenie zamerať na Boha, aby obstáli pred Bohom.

Jasné, že nás to vyrušuje a že je to nepríjemné iným vždy skladať účty z našich rozhodnutí, je nepríjemné hľadať kritériá pravdy a klamstva niekde inde a nie v sebe samom. Sú ľudia, čo veria, že Boh a ľudia sú navzájom na opačnej strane, a preto by chceli Boha vymazať z dejín. Jednotlivci by chceli zdôrazňovať svoju silu a moc proti Bohu.

Náš Boh je do istej miery slabý, takže ho môže popierať každý vedec. Na druhej strane Boh zostáva dosť silný, takže ho nebolo možné vyhnáť zo srdca a myslí ľudu, napriek stáročnému popieraniu, neúnavnej ateistickej propagande a násilnému utláčaniu veriacich, ako sa to ukázalo počas minulých, historicky zvrátených komunistických režimov.

BOH – NIE BOHOVIA ALEBO RUKOU VYROBENÉ MODLY

Najväčším nebezpečenstvom pre vierohodnosť a pravdu nášho života vo viere nie je ateizmus, ale falošní bohovia a skláňanie sa pred idolmi. Čas-

to si myslíme, že sme v spojení s Bohom, no v skutočnosti sme v úzkom spojení s mŕtvymi a smrtonosnými modlami. Aj my kňazi často stretávame pri našom kňazskom účinkovaní ľudí, ktorí sú vo svojej viere pyšní a so svojím Bohom veľmi spokojní. S Bohom, ktorý zodpovedá ich želaniam a predstavám, teda s Bohom, ktorý v podstate zodpovedá ich osobným záujmom a sklonom. Už prorok Izaiáš sa vysmieval tým, čo sa klaňali modlami: „Polovičku (dreva) spáli v ohni, pri polovičke požíva mäso, pečenku pečie a nasýti sa, aj sa zohreje a povie: ‚Ej, ale som sa zohrial, cítim oheň!‘ A zvyšok spracuje na boha, modlu, korí sa mu a poklonkuje a vraví: ‚Vyslobod’ ma, veď si mi bohom!‘ “ (porov. Iz 44, 16–17). My všetci sme z času na čas náchylní klaňať sa modlám. Bojíme sa stretnutia s Bohom, ktorý by snáď mohol od základu zničiť naše modly i štruktúru našej osobnosti, naše plány. Máme strach pred stretnutím s Bohom života a pravdy, ktorý jediný je schopný darovať ľudskému srdcu rozmach a životu pravú a správnu podobu.

Pokúšenie modloslužby môže byť aj v tom, že si človek sám vyrobí modlu podľa vlastného vkusu a vlastných potrieb, modlu, ktorá je vždy na našej strane a je tu pre nás, boha, ktorý splní naše plány a očakávania, ktorý by nám mal vždy prinášať v živote úspech a požehnanie a ktorého potom, keď sa veci nevyvíjajú dobre, obžalujeme, alebo ho robíme zodpovedným za neúspechy v našom živote. Tento boh však nie je tým Bohom, s ktorým by sme mohli kráčať v malých ve-

ciach všedných dní alebo napokon vo veľkom dobrodružstve celého nášho života.

PÔSOBENIE V SYNOVSKOM VZŤAHU K BOHU

Kristus napomína apoštolov, aby nepredstupovali pred Boha so svojimi zásluhami alebo s nejakými nárokmi, ale aby boli zapálení pre radostnú zvesť, z lásky k nej a k Pánovi. A každý by mal napokon vyznať, že je iba úbohým sluhom, ktorý konal svoju povinnosť (porov. Lk 17, 10). Kristus jasne opisuje, aký má byť náš vzťah k Bohu. Jedine Boh je Pán a vládca. Nemáme voči nemu nijaké práva alebo nároky, iba povinnosti. U Boha sa nemôžeme dožadovať nejakých práv, môžeme ho iba prosiť ako Otca.

Keď si človek prizná svoju ničotnosť a prestane mať akékoľvek nároky voči Bohu, bude skutočne chudobný v tom zmysle, ako to zodpovedá úmyslu Ježiša, ktorý požehnáva chudobných, lebo im patrí nebeské kráľovstvo.

A potom Boh preukáže lásku a milosrdenstvo, svoju pomoc a starostlivosť. Boh, ktorý je vo svojej všemohúcnosti všemohúci a vo svojej nadpozemskosti vznešený, zjaví sa ako Spasiteľ ľudí na konci čias (porov. Tít 2, 11), ako Pán Ježiš Kristus, ktorý vydal seba samého za nás, aby nás spasil od každej viny a ktorý zhromažďuje svoj ľud, ktorý mu patril od počiatku a ktorý on zachránil.

„Ab love principium“ – keď vychádzame z Boha, a nie z modiel výrobných ľudskou rukou – jednotlivých

a spoločných, keď vychádzame zo živeho a pravého Boha, ktorého prijímame do nášho života ako oporu a východisko – tak sa každý deň skutočne naplní pravdou a múdrosťou.

A potom znovu ožijeme v duchu biblickej viery a dosiahneme obsah svojej viery; viery, ktorá je predovšetkým vzťahom medzi osobami, medzi veriacimi a Kristom. Musíme otvoriť Kristovi dvere dokorán, dvere našej bytosti, našich domov. A budeme mu podobní v jestvovaní, v živote, v schopnostiach a podľa tohto aj v myslení. On je „logos“ Boha a tí, čo ho prijímajú, budú ním osvietení. Viera bude potom tou riekou života, pomocou ktorej uvidí človek svoj život a Boží plán pre seba a pre svet Kristovými očami. Všetko v úzkom spojení s Kristom, Spasiteľom, ktorý urobí každého človeka „novým stvorením“. Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením“ (2 Kor 5, 17).

KREŠŤANSKÉ SLÁVNOSTI POČAS ROKA

Čo v skutočnosti oslavujeme, keď slávime kresťanské sviatky ako Vianoce, Veľkú noc, Turíce? Oslavujeme a pripomíname si udalosti, ktoré sa odohrali, oživujeme ich, oslavujeme narodenie, potupnú smrť Ježiša Krista a vznik i rozšírenie mladého spoločenstva veriacich, ktorí boli preniknutí a inšpirovaní Duchom Svätým a zapálení ohnivými jazykmi. Všetky naše sviatočné dni sa vzťahujú na dejinné skutočnosti.

Prišiel Ján Krstiteľ, vystúpil a vkročil do dejín. Prišiel Ježiš a zostal! Viano-

ce – Boh sa stal človekom. Kríž bol odpoveďou vtedajším náboženským vodcom na výzvy mladého učiteľa z Galiley, odpoveďou na jeho nevyslyšané nároky na Božie synovstvo. A Božou odpoveďou na ľudskú reakciu bolo zmŕtvychvstanie. Oba najdôležitejšie sviatky kresťanstva, Vianoce a Veľká noc, nie sú oslavy alebo rozpomienky na voľajaké idey alebo hodnoty, ale oslavy toho, čo sa stalo pred 2000 rokmi, nepočuté a neviditeľné.

Karol Marx tvoril svoj komunizmus pri písacom stole, vymyslel ho a zapísal. Kresťanstvo nevzniklo a nebolo navrhnuté v kabinetoch alebo pri písacích stoloch. Už len myšlienka, že sa Boh stane človekom, že zomrie na kríži, aby na tretí deň vstal z mŕtvych, bola práve v židovstve tých čias príliš neveriteľná, než aby si ju mohol v takej podobe niekto vymyslieť.

Kresťanstvo vzniklo nezávisle od učencov a náboženských autorít tých čias. I dnes Cirkev oslavuje tieto udalosti – napriek slávnostnosti svojej liturgie – s vďačnou pokorou. Božie pôsobenie medzi ľuďmi je vždy tajomstvom, mystériom! Boh, ktorý sa stal človekom, priťahoval súčasne všetkých – zbožných i bezbožných, colníkov a hriešnikov, osoby verejného života a posadnutých, telesne a duševne postihnutých, všetkých, čo trpeli dajakou chorobou. To, že sa Boh stal človekom, neznamená, že k nám Boh prišiel v nejakom obmedzenom priestore. Nie, on prijal na seba všetko ľudské a znížil sa k chudobe a biede človeka. Vydal sa ľuďom

napospas a bol napokon rozmliaždený ako červ.

To, že sa Boh stal človekom, znamená, že Boh človeka hľadal, našiel ho presne tam, kde človek bol, na zemi, vo svojom všednom dni. Tajuplný Boh, Stvoriteľ človeka, zišiel k nám, zanechal viditeľné stopy svojej prítomnosti, v Ježišovej postave a tvári prijal ľudské črty a potom zjavil svoju tvár v priebehu dejín vo tvárach svätcov a v ľudských dielach. Všetky kostoly, všetky budovy sa zameriavajú nie na nejaké neutrálne hodnoty alebo idey, ale na Ježiša Krista a na jeho Otca. Pre Cirkev je tradícia živým evanjeliom, ktoré sa v každej epoche stáva súčasťou kultúry a prispôsobuje sa.

Spôsob, akým Ježiš okolo seba zhromažďoval ľudí, je tajomstvom. Spôsob, akým začínal zvolávať apoštolov a ľud, bol tajomstvom. Dostával sa so svojimi súčasníkmi do sporu, lebo ich provokoval svojím správaním. Miesto starého navyknutého náboženstva predstavil sa sám ako cesta, pravda a život. To, že sa Boh stal človekom, znamená: Ježiš neponúka človeku nijakú náboženskú ideu alebo metódu, neponúka výklad sveta a okolností, lež stavia seba, svoju osobu do centra všeobecného diania.

Je pred nami človek, ktorý sa vynoril pred 2000 rokmi, zažiaril a vstal z mŕtvych. Ten príbeh znie takto: Začal sa Abrahámom a trvá podnes a až do konca čias a naveky! Ježiš zažiaril ako blesk, ktorého žiarivá stopa svieti ešte i dnes na nebi ľudských srdc.

Milí čitatelia! Prinášame rozhovor s Alfonzom Sarrachom, ktorý sme s ním viedli 25. júna 2007 pri 26. výročí zjavení. Súčasne to bol presne jeden rok odvtedy, ako bol pán Alfonz Sarrach zázračným spôsobom vyliečený z rakoviny, a to na príhovor medžugorskej Matky Božej. Lekári konštatovali zhubný nádor a z lekárskeho hľadiska sa už nedalo nič robiť. Prepustili ho domov, aby mohol doma zomrieť. No práve v nasledujúcich dňoch sa stalo, že sa zázračným spôsobom uzdravil. O jeho uzdravení sme v našom časopise už podrobnejšie písali v čísle 85.

Proposili sme Alfonza, aby nám porozprával o svojom povolání a svojej misii, na ktorú ho pozvala medžugorská Matka Božia.

Boh

Alfonz, ty si napísal celkovo dvanásť kníh. Tvoja tretia kniha sa volá „Z druhej strany bytia“. Ako si prišiel k tejto téme?

Prvú knihu som napísal akoby na rozkaz pátra Joza Zovka a takisto aj tretiu s názvom „Z druhej strany bytia“. Prišiel som k pátrovi Zovkovi, ohlásili ma a povedali mi: „Zajtra príde Alfonz Sarrach so svojou skupinou 130 ľudí.“ Prišiel som do plného kostola a páter Jozo hovoril o katechéze. Keď ma uvidel, kývol mi, aby som prišiel dopredu, a povedal: „Alfonz, nože si sadni sem, tu je ešte jedno voľné miesto“. A potom pokračoval v katechéze. Kým o nej hovoril, dal mi súčasne osobné

Rozhovor s Alfonzom Sarrachom 25. júna 2007 v Medžugorí

sa zjavil v Medžugorí ako slúžiaci Boh

posolstvo a povedal mi, prečo som sa uzdravil a koľko času mi ešte Matka Božia poskytne.

Dva razy vyslovil moje meno: „Alfonz, počúvaš? Tolko máš ešte času!“ Nik iný to nepočul, ani moja žena. Ostatným hovoril niečo iné. A keď sa katechéza skončila, zavolať ma do sakristie, šiel mi naproti, objal ma a povedal: „A teraz ihneď napíšeš knihu o Medžugorí!“ Odpovedal som: „Páter Jozo, veď som napísal dve knihy.“

Neskôr som bol s pátrom Slavkom Barbaričom pár týždňov pred jeho smrťou v Nemecku vo Fulde v sále biskupskej konferencie a on povedal: „Toto je poslednýkrát, čo tu hovorím, už nikdy neprídem do Nemecka. Keď chcete vedieť niečo o Medžugorí, tam dole sedí Alfonz Sarrach, ten pozná

Medžugorie lepšie ako ja.“ Vtedy som vstal a povedal: „Páter Slavko, tak nemôžete hovoriť. Dvadsať rokov ste sa starali o vizionárov, čo vám to napadá?“ A tu sa na mňa pozrie a vraví: „Teraz hovorím ja. Pod', sadni si vedľa mňa.“ A ďalej vravel: „V oboch svojich knihách nám ukázal, že Medžugoriu najlepšie porozumel. To som vám chcel povedať.“

Potom sa podujatie skončilo a ja som sa s ním rozlúčil so slovami: „Páter Slavko, čo ste mi to urobili?“ Odpovedal mi: „Ale, zabudnime na to.“ Keď som vyšiel, čakali na mňa dvaja kňazi. Jeden je veľmi známy, dnes pracuje v Rusku a v Nemecku vydáva dôležitý časopis s názvom „Cirkev dnes“. Povedal mi: „Ešte musím s vami hovoriť, pán Sarrach. Počul som,

Milé deti, darujte Bohu čas, aby vás premenil a naplnil svojou milosťou tak, aby ste sa vy stali milosťou pre druhých. Ja som pre vás, milé deti, milostivý dar lásky, ktorý prichádza od Boha pre tento nepokojný svet.

čo povedal páter Slavko, súhlasím s ním, že ste napísali veľmi dôležité knihy, a teraz mám prosbu. Rád by som mal vaše požehnanie.“ A kľakol si predomnou na ulici a ten druhý kňaz tiež. Prekvapene som zvolal: „Ale, čo to robíte, nože vstaňte!“ On však povedal: „Nie, nie, chcem mať teraz vaše požehnanie.“ A potom som im musel dať požehnanie. Oni pritom plakali. Ten jeden potom vstal, poďakoval sa a vravel: „Musím vám oznámiť, že kniha *Slúžiaci Boh*, ktorú som si prečítal, spôsobil, že som išiel do Ruska. Povedal som si: „Teraz musíš ísť do Ruska. Podnetom bol *Slúžiaci Boh z Medžugoria*.

Ako si sa dozvedel o smrti pátra Slavka?

O šesť týždňov neskôr mi zavolať páter Oreč. „Alfonz, páter Slavko je mŕtvy. A povedal, že jeho úlohu má prevziať Sarrach.“ Vôbec som sa nestaval do popredia, skôr som bol v úzadí, lebo som mal pred touto úlohou strach. Myslel som si, že mi vôbec neprináleží ujať sa tejto záležitosti. A potom o dva či tri roky neskôr prišla choroba, bol som čoraz slabší, to bolo v roku 2002. Už som nemohol nič jesť, ani som nemal chuť do jedla. Šiel som vtedy do katolíckej nemocnice vo Fulde. Tam ma prezrel známy profesor Behringer. Keď som prišiel znovu na druhý deň, povedal: „Nemám pre vás dobrú správu. Máte veľmi zlý krvný obraz, musím to prekonzultovať ešte s ďalším kolegom.“ Nato som odpovedal: „Pán profesor, hovorte so mnou otvorene, ja musím ešte napísať dve dôležité knihy.“ Odpovedal mi: „Nakoľ-

ko môžeme, tak vám budeme pomáhať, aby ste ešte napísali tie dve knihy, ale zaručiť nemôžeme nič.“ Že som v tom čase mal zhubnú rakovinu, to som nevedel, lebo mi povedali: „Prepustíme vás z nemocnice, pokúste sa napísať tie dve knihy.“

Odpovedal som: „Chcem však vedieť, ako dlho ešte môžem žiť? Lebo mám ešte dokončiť knihu *Škandál storočia*, ktorá je v tlači; prvý zväzok už vyšiel. V súvislosti s knihou *Škandál storočia* mi pápež Ján Pavol II. napísal nádherný list. Napísal, že som v knihe ukázal, ako som vnútorne spätý s univerzálnym nasledovníkom Petra v jeho poverení. Chcel tým povedať, že som tou knihou vytvoril čosi pekné. A táto kniha pravdepodobne podnietila alebo upevnila kardinála Ratzingera v úmysle napísať knihu o Kristovi; v tom istom zameraní, proti modernej biblickej kritike. Začal ju písať, keď vyšla moja kniha. A ja si neviem predstaviť, že keď mal Ján Pavol II. na písacom stole moju knihu a napísal mi nádherný list, že by sa o tom nerozprával s kardinálom Ratzingerom, ktorý predsa pochádza z Nemecka. Predpokladám, že sa na tom museli obaja zhodnúť, že treba napísať knihu o Ježišovi. A tá sa stala veľkolepým dielom. Teraz som mu napísal, že Svätý Otec bol veľmi pokorný, lebo povedal, že je to len súkromná kniha. Povedal som pápežovi Benediktovi XVI., že to nie je súkromná kniha. Táto kniha je skutočným majákom v dejinách ľudstva, lebo skoncovala s dvestoročným vývojom v ľudstve vo vedeckých dejinách a je to ešte niečo celkom iného, ukazuje cesty do budúcnosti. Zdôrazním

Alfonz Sarrach s nemeckou skupinou pútnikov na Vrchu zjavenia vo výročný deň 2007

to na jednej vete: Napísali ste, že pravými exegétmi sú svätí, a nie prírodovedci ani biblickí vedci. To je smerovanie Cirkvi. Nepozerať sa na prírodnú vedu, ale na svätosť. To som tým chcel vyjadriť.“

Chcel som iba povedať, že tá kniha sa stala veľmi dôležitou a že sa mi to teda podarilo. Preto som bol šťastný, keď mi profesor Behringer povedal: „Teda ešte šesť týždňov.“ Nato som mu odpovedal: „Pán profesor, ja som tie knihy napísal, teraz sa teším na nazeranie Boha.“ Odpovedal mi: „Také čosi som ešte nikdy nepočul.“ Na druhý deň prišiel s mnohými lekármi a ešte raz sa ma pýtal: „Čo ste to včera povedali?“ Odpovedal som mu, že sa teším na svoju smrť, že je to najdôležitejší deň v mojom živote a že mám prosbu: chcel by som ten deň prežiť úplne pri vedomí.“ Všetci boli veľmi dojatí. Povedal mi: „Pokúsime sa o to.“ Krátko nato mi zavolała Marija Pavlovičová.

Po uzdravení si napísal tretiu knihu o Medžugorí?

Keď som sa uzdravil a prišiel som do Medžugoria, dostal som nové poverenie od pátra Joza, totiž, aby som napísal tretiu knihu o Medžugorí „Z druhej strany bytia“. Po svojom uzdravení som získal celkom iný pohľad na svet. Bolo mi jasné, že ľudstvo dnes žije vo veľkých ilúziách a ohlušuje sa nimi.

Celý ten konzum, pôžitkárska spoločnosť, žartujúca a hrajúca sa spoločnosť nie je nič iné ako tápanie v ilúziách. A keď to všetko pozorujeme, aj politikov, ako plánujú získať hlasy voličov, to sú všetko vlastne len sľuby, ktoré vôbec nemôžu dodržať. V skutočnosti sú politici veľmi na rozpakoch pred budúcnosťou, aj sa jej veľmi boja. Iba sa neodvážia to vysloviť. To bola myšlienka, ktorú som chcel opísať vo svojej knihe. Ľudstvo sa musí prebudiť, musí spoznať, že žije v ilúziách, lebo pravá realita nie je to, čím dnes žijeme, to sú všetko sny, to

je všetko zdanie a sebaklam. Pravá realita žije pomimo nášho života. A je to Boh. Boh je tou pravou realitou. Boh je skutočnosť, Boh nie je zdanie. On nás nesklame, ani nám nič nepredstiera. Veľmi sa obávam, že v posledných rokoch sa Cirkev príliš prispôbovala a rozprávala v duchu doby. Aby sa svetu trochu zapáčila, aby svetu povedala: Nemusíte sa nás báť, nemáme zlé posolstvo, máme dobré posolstvo. Povedala to, a tým oslabilu požiadavky evanjelia. Pomyslime len na kontrolu pôrodnosti. Pápež Pavol VI. napísal encykliku „Humanae vitae“ a o niekoľko týždňov vydali nemeckí biskupi pre svojich veriacich obežník, v ktorom v podstate protirečili pápežovi a povedali: Každý sa musí vo svojom svedomí sám rozhodnúť, či chce mať dieťa a koľko detí chce mať, to je vecou osobného svedomia.

Považuješ Medžugorie za šancu, aby sme sa od týchto ilúzií odtrhli?

Áno, skutočne si myslím, že Medžugorie je veľkou príležitosťou. Mnohých ľudí sa to nepríjemne dotkne – aj v Cirkvi, lebo považujú Medžugorie za čosi neskutočné, za halucinácie, preludy. Ja však verím, že práve v Medžugori sa nachádza naozajstná skutočnosť, ktorou je Boh. A vizionári, pretože majú kontakt s týmto druhým svetom, nám ukazujú, kde je pravá skutočnosť. Veď to, čo vidia, berú nesmierne vážne, a síce tak vážne, že podnikajú všetko, len aby to ďalej odovzdali ľudstvu. Je to pre nich také reálne, že malý vizionár Jakov na za-

čiatku raz povedal: „Som pripravený položiť život za tieto posolstvá, za to, čo Matka Božia povedala. Nemôžem mlčať. Musím to odovzdávať ďalej.“ Už z tohto postoja vidíme, aká je pre vizionárov táto skutočnosť reálna. A ja si myslím, že úlohou Medžugoria je poukazovať na to, že pravá skutočnosť je nadprirodzená. Príroda, ktorú zažívame, a telo, svet, ktorý sme vytvorili, to je len predzvesťou života, ktorý nás očakáva potom, pravá realita. Veď už grécki filozofi mávali predtuchu, že svet je iba zdanie. Parmenides napríklad povedal: „Svet je iba zdanie.“ Aj indickí filozofi povedali: „Svet je iba maya, čo znamená ilúzia.“ Myslím, že by sme to mali statočne priznať a Cirkev by to mala povedať.

Istý pomerne slávny nemecký kňaz, ktorý si tiež veľa musel vytrpieť, mariánsky prorok, zakladateľ hnutia Pekné mesto, ktoré má vo Viedni aj v Ríme kaplnku, povedal: „Nemusíme byť ľuďmi tohto sveta, ale druhého sveta.“ Tieto slová sa Cirkev neodvážila povedať, lebo sa obávala výsmechu a urážok sveta. Už Hitler povedal: „Nebo prenecháme anjelom a vrabcom.“ A tento Hitlerov posmech dlho znel Cirkvi v ušiach, obávala sa výsmechu, že ju budú porovnávať s vrabcami a anjelmami, keď hovorí o nadprirodzenosti.

Myslíš si, že tento svet ostane na tejto úrovni a ako to pôjde ďalej bez Boha?

Práve preto zbožšťujú svet podľa svojich predstáv, robia svet čímsi absolútnym, čímsi definitívnym. Snívajú o tom, že vytvoria nadčloveka, ako to

už predtým urobila filozofia. Nietzsche hovoril o nadčloveku, Bernard Shaw hovoril o nadčloveku a dnes chcú vytvoriť nadčloveka prostredníctvom chémie a biológie; chcú človeka vytvoriť v skúmavke. Nazdávajú sa, že by napokon dokázali nadčloveka sami vytvoriť. Začiatkom sedemdesiatych rokov premietali naozaj slávny film, volal sa „2001, Odysea vo vesmíre“ a ukazovali tam, ako človek tvorí kozmického človeka. Ten dokáže žiť súčasne v minulosti, budúcnosti a prítomnosti, má teda božské vlastnosti. A o tom sníva ľudstvo, vôbec sa z toho neuzdravilo.

A ja si myslím, že by sa Cirkev mala celkom odvážne prihlásiť k nadprirodzenosti, lebo to je jej poslanstvo: nadprirodzenosť. Matka Božia, a to je nádherné, povedala: „Prečo ste takí slepí? Prišla som vás zaviesť do večného života a vy lipnete na pozemských, materiálnych veciach.“ Tu vidíte, že Medžugorie v podstate prebralo to, čo by vlastne mali urobiť biskupské konferencie, povedať ľudstvu: „Ste slepí, keď bežíte za pozemskými vecami.“ Ľudstvo ako celok je povolané pre iný svet a podľa toho máme utvárať celú našu spoločnosť. To je to veľké satanovo pokušenie, ktorým sa pokúša zviest' ľudstvo. Preto Matka Božia potrebuje svojich žiakov, potrebuje nás, aby sme spoločne vyzývali všetkých k obráteniu.

Chce to Matka Božia zdôrazňovať práve cez Medžugorie?

Takmer mám taký dojem. V Apokalypse sa to predsa naznačuje, že na konci čias nastane veľký zápas medzi

Matkou Božou a Drakom. Nazdávam sa, že tento apokalyptický boj je už tu. Vedie ho Matka prostredníctvom Medžugoria. Robí to vyše 26 rokov, lebo je to nekonečne dôležitý a rozhodujúci zápas. Vybrala si na to celkom mladučkých ľudí, lebo celkom presne vedela, že je to dlhý zápas. Možno majú pred sebou ešte 25 alebo 50 rokov. Nikdy na to nezabudnú.

Predvčerom som v žltej hale počul Ivana, že je preňho veľmi ťažké vrátiť sa po zjavení zasa na zem. To znamená, že je natoľko zaujatý svojimi úlohami, že môže pracovať ešte 50 rokov. Vedel by som si predstaviť – to je moja celkom osobná teologická interpretácia, – že to naznačuje prinajmenej prudké spory posledných čias. S akou veľkou múdrosťou sa Matka Božia opätovne týchto vecí dotýka v jednotlivých poslanstvách. A spočiatku aj častejšie ako teraz spomínala satana, vravela, že satan je silný.

Vicka vždy vraví, že v Medžugorii sú posledné rozhodujúce zjavenia.

Tiež si to myslím, všetky ostatné zjavenia majú okrajové funkcie. Boli zjavenia v Ugande, v južnej Indii, vo Venezuele, v Argentíne, všetko menej dôležité. Najdôležitejší zápas proti satanovi bude ten skrze Medžugorie. To je celkom jednoznačné.

Medžugorie sa stalo vysokou školou modlitby, a ja vravím: Je to vysoká škola mystiky. Veď mystika je modlitba. Mystika bude tou veľkou zbraňou proti Drakovi v konečnom zápase. Od pozemského k nekonečnu. Mystik povedal nie k zbožšteniu pozemského, lebo pozemské je pominuteľné, je to

prach. Vyšli sme z prachu zeme, do prachu zeme sa navrátíme. To mystik vie, preto Matka Božia priťahuje mystikov. Mnohí ľudia v modlitbových skupinách, ktoré som v Nemecku videl, stali sa mystikmi.

Prostredníctvom Medžugoria si Matka Božia volí kňazov svätého života a pripravuje zápas proti satanovi.

Áno, som o tom presvedčený; avšak títo musia byť kňazmi orientovanými mysticky a mariánsky. Nazdávam sa, že Medžugorie má celkom mimoriadny význam. To pozorujeme predovšetkým na nenávisť, ktorá niekedy proti Medžugoriu priam bije. To je naozajstná nenávisť, ktorú možno cítiť všade na celom svete. To je démonova reakcia. Práve preto, že sa Medžugorie stalo nástrojom v rukách Matky Božej, je toto hnutie také nenávidené. Je zaujímavé, že ľudia sa nenechávajú ovplyvniť, že často sú ponechaní sami na seba a ani sa o nich v ich krajinách nik nestará.

Sú aj výborní a skvelí biskupi, ako napríklad istý Argentínčan, ktorý tu bol. Časopis „Glas mira“ priniesol s ním interview. Navštívil Palestínu a potom bol u pápeža Benedikta XVI. a povedal mu: „Svätý Otče, odcestujem teraz do Medžugoria.“ Pápež ho natešene chytil za obe ramená a povedal: „Dobre, dobre.“ Ján Pavol II. tiež vždy rozumel tomu, keď ľudia cestovali do Medžugoria. Tento pápež robí to isté. Mám dojem, že od neho môžeme očakávať ešte viac. Pápež Benedikt XVI. je muž, ktorý veľmi dôkladne rozvažuje. A keď sa raz pre nejakú vec rozhodne, tak o tom sa už pochybo-

vať nedá. To badáme aj na jeho knihe. Modlím sa za to, žeby mohol napísať aj druhý zväzok. A myslím si, že ak mu Boh určil podporovať Medžugorie, tak to urobí dôkladne a dobre. Je veľmi múdry a rozvážny.

Myslíš, že to Svätý Otec dokáže a povie niečo o Medžugorí?

Ťažko povedať, nikdy by sme nemali nástožiť. Mám dojem, že v ňom čosi veľké dozrieva. Keď pozorujeme jeho tvár, je stále preduševnenejšia, prežiaraná. Od stredy k strede, od generálnej audiencie ku generálnej audiencii je jeho tvár rozžiarenejšia. Myslím, že v ňom ešte narastajú veci, ktoré si nedokážeme predstaviť a v danom čase prinesú ovocie.

Dôležité je, aby sme sa priznali k Medžugoriu. A ja vidím ako veľmi dôležitú udalosť to, že páter Cantalamessa, pápežov dvorný kazateľ, chcel viesť exercície v Medžugorí. Bohužiaľ, biskup Ratko Perić povedal nie. Dôležité je rozhodnutie pápežovho kazateľa, ktorý sa prihlásil k Medžugoriu. Predpokladám, že si to nájde nasledovníkov. Stále viac ľudí sa bude hlásiť k Medžugoriu. Dĺžka trvania týchto zjavení je pre mňa dôkazom, že majú charakter posledných a apokalyptických čias.

Každý vizionár vraví, že je to čas milosti. Vizionári sa navzájom dopĺňajú, nepracujú proti sebe, ale spolu. Mirjana povedala: „Kto sa odovzdá Matke Božej, ten sa nemá čoho báť.“ Za tým stojí náznak toho, že by sa k nám mohli blížiť veci, ktorých sa treba báť. Kto sa však odovzdá Matke Božej, stojí na strane víťazky. To je Medžugorie.

(Rozhovor viedol vd)

Myšlienky k posolstvu z 25. decembra 2007

Dr. Johannes Gamperl

MY SME PÚTNICI, ČO TÚŽIA PO VEČNEJ VLASTI

„Drahé deti! S veľkou radosťou vám prinášam Kráľa pokoja, nech vás on požehná svojim požehnaním. Pokloňte sa mu a darujte čas Stvoriteľovi, za ktorým túži vaše srdce. Nezabúdajte, že ste pútnici na tejto zemi, a že veci vám môžu dať malé radosti, avšak prostredníctvom môjho Syna sa vám daroval večný život. Preto som s vami, aby som vás viedla k tomu, po čom túži vaše srdce. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.“

Vďaka, ó Mária, naša Matka, za tvoj príchod na Vianočné sviatky! Priná-

šaš nám radosť nebies, Ježiša, nášho Pána a Kráľa pokoja, ktorý nám darúva plnosť svojej milosti, svojej lásky a dobroty. Pomôž nám, aby sme sa radi modlili a pri poklone svojmu Stvoriteľovi ochotne darovali svoj čas! Vďaka, že nám znovu pripomínaš, že na tejto zemi sme iba pútnikmi na ceste a že nás naplňaš túžbou za večným domovom. Ježiš nám darúva svoju nekonečnú nádheru. Najmilšia Matka, vďaka, že nás, svoje deti privádzaš do neba, ktoré je cieľom našej túžby.

MÁRIA NÁM PRINÁŠA KRÁĽA POKOJA

„Drahé deti! S veľkou radosťou vám prinášam Kráľa pokoja, nech vás on požehná svojim požehnaním.“

Keď sa Mária zjavuje na Vianoce, prichádza vždy s Jezuliatkom, ktoré nám prináša plnosť svojej milosti, lásky a dobroty. Toto požehnanie patrí všetkým, čo otvárajú svoje srdce Ježišovi. Nielenže ho (v duchu) berú na ruky, ako kedysi Simeon (porov. Lk 2, 28), ale vpúšťajú ho aj do svojho srdca. Robia tak, keď ho prijímajú s láskou a bázňou vo svätom prijímaní. Vizionárovi Jakovovi sa zjavuje Matka Božia iba raz do roka, na Vianoce. Aj toho roku sa mu zjavila s Jezuliatkom, na znak toho, že nás chce privádzať a doviest' k Ježišovi.

Svätá sestra Faustína z Krakova (+ 1938) rozpráva, že pri hodinovej poklone vo štvrtok počula vo svojej

duši Ježišove slová: „Medituj o tajomstve, že som sa stal človekom!“ A zrazu sa jej zjavilo Jezuliatko, z ktorého žiarila krása. Ježiš jej povedal, že Boh sa teší jednoduchosti duše. Doslova Ježiš povedal: „Hoci moja veľkosť presahuje akékoľvek chápanie, dám sa porozumieť iba tým, ktorí sú malí. Žiadam si od teba detského ducha.“ Potom videla Matku Božiu s Jezuliatkom a so svätým Jozefom. Mária povedala sestre Faustíne: „Vezmi si môj najvzácnejší poklad!“ Podala jej Ježiška, potom Mária a Jozef zmizli. Faustína povedala Ježiškovi: „Viem, že si môj Pán a môj Stvoriteľ.“ Tu Ježiš vystrel k nej rúčky a usmial sa na ňu. Faustínu naplnila veľká ra-

dosť. Potom zmizol. Pri svätom prijímaní jej Ježiš povedal: „Som v tvojom srdci, ja, ktorého si držala v náručí.“

DAROVAŤ STVORITELOVI ČAS

„Pokloňte sa mu a darujte čas Stvoriteľovi, za ktorým túži vaše srdce.“

Boh je náš Stvoriteľ. Jemu sa máme klaňať. On je najväčším pokladom nášho života. A kde je náš poklad, tam je aj naše srdce (porov. Mt 6, 21). Preto si musíme rezervovať veľa času pre modlitbu, pre modlitbu srdcom a pre poklonu. Doprajme si čas na spojenie s Bohom. Najvhodnejší čas je ráno. Choďme pred Najsvätejšiu sviatosť, tu je Ježiš prítomný. Aj keď

nám myšlienky odbiehajú, sme pri Ježišovi. Zostaňme v tomto čase, ktorý sme si určili, a klaňajme sa mu. Robme tak s Máriou. Pozvime aj svätých a svojho anjela strážcu. Nedajme sa od modlitby odradiť! Svätá Terézia Avilská vravela, že jej niekedy modlitba tak ťažko padla, že potriasala svojimi pieskovými hodinami, aby sa čas modlitby rýchlejšie míňal. Aj pre nás platí: Cvičenie robí majstra a Boh dáva svoju milosť. Modlitba nám bude na radosť, naše srdce bude stále viac a viac túžiť po Bohu.

SME PÚTNIKMI NA TEJTO ZEMI

„Nezabúdajte, že ste pútnici na tejto zemi, a že veci vám môžu dať malé radosti, avšak prostredníctvom môjho Syna sa vám daroval večný život.“

Raz prenocoval akýsi turista u kartuziánskych mníchov. Zadivilo ho spartánske zariadenie ich ciel a spýtal sa mníchov: „Kde máte svoj nábytok?“ Pohotovo sa ho na oplátku spýtali mnísi: „A, vy kde máte svoj?“ – „Môj?“, odvetil na to začudovaný turista. „Veď ja tadiaľto iba cestujem!“ – „Veď práve,“ odvetili mnísi, „a my takisto.“ – Veľa ľudí žije tak, akoby mali byť na tejto zemi naveky. Samozrejme tento život nám poskytuje nejedny radosti a šťastie, ale zväčša to býva krátke a pomimuteľné. Naším cieľom je večná radosť, večný život, nebo, ktoré nám zaslúžil Ježiš. „Veď naša vlasť je v nebi. Odtiaľ očakávame aj Spasiteľa Pána Ježiša Krista“ (Flp 3, 20) hovorí nám sv. Pavol. My smieme a máme túžiť po nebi, ako dieťa túži po matke, ako chorý túži v noci po dni, zajatec po slobode, hladný po chlebe a milujúci po milovanom. „Lebo nepokojné je naše srdce, kým nespoči-

nie v tebe, Bože,“ hovorí nám sv. Augustín. A žalmista sa modlí plný túžby: „Ako jeleň dychtí za vodou z prameňa, tak moja duša, Bože, túži za tebou. Po Bohu žízni moja duša, po Bohu živom; kedyže už prídem k nemu a uzriem Božiu tvár?“ (Ž 42) Istá staršia duchovná sestra, ktorá vždy znovu pociťuje túžbu po nebi, rada sa modlieva nasledujúcu modlitbu: „Keď však musím ostať vzdialená od tvojich večných obydľí, tak daj, aby moja túžba po zjednotení s tebou bola a zostala mojím každodenným chlebom. Táto túžba ma urobí vernou a silnou v tvojej službe, trpezlivou a odovzdanou v trápení a skúškach, ochráni ma od samofúbstí tohto sveta a uprie môj pohľad k môjmu jedinému cieľu, kým na konci mojich dní nebudem môcť povedať plná dôvery a nadšenia: „Príď, Pane Ježišu, príď! Amen.“ – Matka Božia, Matka naša, vždy nám pomáhaj, aby sme hľadeli na svoj cieľ a aby sme ho s tvojou pomocou dosiahli!

MATKA BOŽIA STOJÍ PRI NÁS

„Preto som s vami, aby som vás viedla k tomu, po čom túži vaše srdce.“

Matka Božia, ty si naša Matka, ty si naša ochrankyňa na všetkých našich cestách. Ďakujem ti za tvoju pomoc. Veď sme sa ti celkom zasvätili. Zostaň pri nás, veď nás do neba k Ježišovi, nášmu Pánovi! – „Upierame na teba svoje oči, ty Nepoškvrnená, na teba, Matka všetkých ľudí, Hviezda nášho adventu! Zornica večnej slávy!“ (Ján Pavol II.)

Vďaka, Matka, za tvoje láskyplné poslanstvo! – Všetkým želám požehnaný rok 2008!

Ročné zjavenie Jakovovi Čolovi 25. decembra 2007 v Medžugorí

Ročné zjavenia Matky Božej sa začali u vizionárov, keď na Vianoce roku 1982 sa prestala pravidelne zjavovať vizionárke Mirjane. Pri tejto príležitosti jej sľúbila, že sa jej bude zjavovať až do konca života raz do roka, a to 18. marca. O tri roky, presne 7. marca 1985, sa prestala Matka Božia pravidelne zjavovať druhej vizionárke Ivanke Ivankovičovej. Pri poslednom zjavení sľúbila Matka Božia Ivanke, že aj jej sa bude zjavovať raz do roka, a to na výročie zjavení 25. júna.

Zaujímavá je výpoveď pátra Slavka, ktorý povedal: „Matka Božia sa ešte dlho nechce prestať zjavovať. Pozorujeme to z doterajších ročných zjavení, pri ktorých sľúbila Mirjane, Ivanke a Jakovovi, keď im zverila posledné desiate tajomstvo, že sa im bude zjavovať raz ročne, kým budú žiť. Je zaujímavé, ako môžeme pozorovať veľmi pekné rozdelenie postupnosti zjavení pri týchto troch vizionároch: Jakovovi

sa zjavuje v decembri, Mirjane v marci a Ivanke v júni. To je pre mňa znamenie, že zjavenia budú ešte dlho trvať. Dúfam, že aj ďalším trom vizionárom, keď dostanú desiate tajomstvo, bude sa zjavovať Matka Božia raz do roka. Tak by sme mali často ročné zjavenia, aj keď už denné prestanú.“

Najmladšiemu vizionárovi Jakovovi sa Matka Božia denne zjavovala od 25. júna 1981 do 12. septembra 1998. Vtedy bol Jakov v Miami. Dostal desiate tajomstvo a Matka Božia mu povedala, že odteraz sa mu bude zjavovať už iba raz ročne, a to na Vianoce 25. decembra. Tak mal Jakov aj tieto Vianoce 25. decembra 2007 svoje desiate ročné zjavenie. Už o 14. hodine sa zhromaždili mnohí pútnici v Jakovovom dome v Medžugorí, aby v modlitbe ruženca očakávali príchod Matky Božej. Zjavenie sa začalo o 14.29 h a trvalo 6 minút. Matka Božia prišla s Ježiškom v náručí a dala toto posolstvo:

„Drahé deti! Dnes vás zvláštnym spôsobom pozývam, aby ste sa otvorili Bohu. Nech sa dnes každé srdce stane miestom Ježišovho narodenia. Milé deti, celý tento čas, v ktorom mi Boh dovoľuje, aby som bola s vami, vás chcem viesť k radosti večného života. Milé deti, jediná pravá radosť vášho života je Boh. Preto, milé deti, nehľadajte radosť v pozemských veciach, ale otvorte svoje srdcia a prijmite Boha. Milé deti, všetko je pomínutelné, vo vašom srdci zostáva iba Boh. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.“

Prežívať medžugorské posolstvá v rodine

Dr. Mark Miravalle so svojou rodinou v Medžugorí

Porozprávajte nám niečo o svojich prvých stretnutiach s Medžugorím.

Bolo to v septembri 1984. Bol som práve v súvislosti s mojou dizertačnou prácou na pápežskej univerzite „Angelicum“ v Ríme. V tom čase vyšli dve knihy o Medžugorí: jedna z nich od autorov Reného Laurentina a Ljudevita Rupčića a druhá od Roberta Faricyho. Keď som v rímskom kníhkupectve začal tieto dve knihy čítať, pocítil som v srdci páľčivú túžbu odcestovať tam a preskúmať tieto udalosti. Vtedy sme

mali, moja manželka a ja, dve deti. Rozhodli sme sa, že sa cestou budeme štyri dni modliť a postiť. Ak by to v Medžugorí nebola Matka Božia, tak obetujeme túto obeť na posvätenie našej rodiny a našich detí. Ak je to však naozaj Matka Božia, získame dvojnásobné požehnanie!

Po prvý raz som prišiel do Medžugoria 7. decembra 1984. Prenocoval som v nevykúrenom farskom kostole s desiatimi pútnikmi z okolia. Na nasledujúci deň ma prijala istá rodina.

Dr. Mark Miravalle, profesor teológie a mariológie na františkánskej univerzite v Steubenville (USA) je trvalý diakon, ženatý, otec ôsmich detí. Bezprostredne po prvých zjaveniach, keď ešte pracoval v Ríme na svojej doktorskej práci, prišiel do Medžugoria, aby skúmal tamojšie udalosti. V decembri 2007 bol v Medžugorí po štvrtý raz.

Kým som po prvý raz ako pútnik zdolával Križevac, modlil som sa za svoju dizertačnú prácu na tému „Posvätenie laika“. Materiál k nej som čerpal zo spisov rozličných učiteľov Cirkvi: od sv. Kataríny Sienskej, sv. Františka Saleského, sv. Alfonza de Liguori... Čím viac som sa modlil, tým viac mi bolo jasnejšie, že je namyslenosťou veriť, že sa nájde lepšia štruktúra posvätenia laikov, než nám ponúka Matka Božia. A tak som sa rozhodol, že napíšem dizertáciu o posolstvách Matky Božej.

Vrátil som sa do Ríma. Novú tému mi neprijali, lebo sa týkala súkromných zjavení. No prijali moju nasledujúcu tému: Medžugorské posolstvá vo svetle Svätého písma, cirkevných otcov a II. vatikánskeho koncilu v porovnaní s Lurdami a Fatimou. Dňa 31. mája 1985 sa mi podarilo obhájiť dizertáciu o medžugorských posolstvách.

Vtedy som bol toho názoru, že by som dokázal stráviť celý život rozprávaním o Medžugorí, ale istý jezuita mi poradil, že pre Medžugorie môžem oveľa viac urobiť, keď budem pôsobiť ako profesor na nejakej známej univerzite. Prijal som jeho radu a začal som prednášať na františkánskej univerzite v Steubenville. Tam už 21 rokov prednášam teológiu a mariológiu.

To boli moje začiatky s Medžugorím.

V celých Spojených štátoch som rozprával o medžugorských posolstvách. Napísal som článok o Medžugorí pre Novú katolícku encyklopédiu a knižočku Úvod o Medžugorí, ktorá sa opiera o posolstvá, ako článok s nadpisom *Medžugorie a rodina*. Napísal som to, lebo mnohé rodiny vraveli: „Skúšali sme žiť podľa Medžugoria deň, dva, a potom sme to zasa vzdali! Modlili sme sa, postili – hoci sme sa predtým nikdy nepostili – skúšali sme modliť sa ruženec, no na konci takého medžugorského dňa bola naša rodina taká rozvadená ako nikdy predtým! Nedočkali sme to, a zasa sme prestali!“ Tak som sa rozhodol, že napíšem knihu. Popri prednáškach na univerzite o posolstvách pre rodiny a o nutnosti uskutočňovať ich, rozhodol som sa sprostredkovať tieto posolstvá aj samotným rodinám a deťom, primerane ich chápaniu a potrebám.

Mnohí sú proti Medžugoriu, lebo sa nazdávajú, že sa tu priveľa vyžaduje...

Určite to nie je priveľa! Môžem do-svedčiť, že možno žiť podľa posolstiev, lebo som tu videl, ako to ľudia robia. Robia to múdro, s citom pre pastoračnú mieru. Rodiny sa po večeroch spolu modlievali; ich prvou starosťou bola vždy zodpovednosť za ro-

dinu: výchova detí a manželská láska. Nuž a to v praxi znamená – v stredu a v piatok žiadne sladkosti, ale staršie deti môžu sa už trochu viac postiť. Matka Božia ako dobrý pastier poukázala rozhodne na svoje pokyny. Na začiatku vyzývala iba na piatkový pôst. Najprv vyzývala iba na jeden ruženec, neskôr na tri ružence denne. Keď boli ťažké práce na poli, ľudia hovorili: „Nemôžeme sa postiť iba o chlebe a vode.“ Matka Božia im povedala, aby jedli trochu ovocia.... Matka Božia budovala svoje výzvy postupne. Začala s vyznaním viery a siedmimi Otčenášmi. Nie je správne odsudzovať Medžugorie, keď totiž dnes, po 26 rokoch (!) začíname veľkodušne žiť podľa postupnej a rozhodnej materinskej výchovy v modlitbe a pôste.

Žijete vo vašej rodine podľa posolstiev?

Skúšame to. Predovšetkým však chodíme denne na sv. omšu. Sme presvedčení, že každodenná sv. omša je pre veriaciach darom, ako hovorí Matka Božia. Veríme, že ak sa nám počas dňa nepodarí nič iné, jednako sme splnili to najdôležitejšie, veď sme boli na sv. omši, a my rodičia a staršie deti sme prijali Chlieb života. Keď nie je vyučovanie a nemáme prácu a nestihneme nič iné, predsa veríme, že sme pre svoju spásu a pre spásu našich detí urobili to najlepšie.

Okrem toho sa snažíme pomodliť sa ruženec každé ráno, ale celkom iste každý večer. Snažíme sa pomodliť denne dva ružence a keď je to možné,

tak aj o 15. hodine popoludní ruženec Božieho milosrdenstva. Snažíme sa ísť každú sobotu na spoveď. Cítíme, že je veľmi dôležité chodiť spoločne na spoveď, lebo zmierenie v rodine si vyžaduje spoluprácu každého jedného člena rodiny. Keď idú mnohí z rodiny na spoveď, ale jeden člen to zanedbá, môže to otvoriť prístup pre zlého nepriateľa. V stredu a v piatok sa postíme a nejeme aspoň mäso a sladkosti.

Spomínam si na to, keď som bol ešte v Ríme: Bolo okolo 19. hodiny večer a ja som povedal svojej žene: „Prosím ťa, ty sa ujmi detí, lebo ja sa cítim stále nervóznejší a nerád by som prerušil pôst.“ A šiel som si ľahnúť. No spozoroval som, že som nekonal správne! Zaradil som pôst vyššie než rodinu, miesto toho, aby som ho použil na posvätenie rodiny! Zvyčajne mávame spoločnú rodinnú večeru. Do večere sa postím o chlebe a vode, zvykneme však vnímať osobné potreby každého dieťaťa. Nuž, ešte sme ďaleko od toho, že by sme radikálne žili podľa posolstiev!

Po koncile odstúpila Cirkev v známom „aggiornamento“ od mnohých starých návykov. Niektorí mali dokonca dojem, že je teraz „všetko“ stratené. Medžugorie vytvorilo hnutie zapálených ľudí, ktorí chcú prežívať svoju vieru radikálnym spôsobom. Podaktorí dokonca vravia, že Medžugorie je modelom, ktorý by mali prevziať všetky farnosti, iní si zasa s tým nevedia poradiť. Je Medžugorie vo všeobecnosti

obnovou rodín a farností, alebo je pozvaním iba pre niektorých, aby robili viac než tí ostatní?

V mojej dizertácii som analyzoval Medžugorie podľa kategórií. Prvé sú základné témy: viera, modlitba, pôst, obrátenie a pokoj. Myslím, že medžugorské posolstvá s týmito základnými témami možno nájsť tak vo Svätom písme, ako aj u cirkevných otcov.

Druhý diel dizertácie pojednáva o niektorých témach vývoja, ako napríklad o ekuméne. Aj tieto témy som našiel v dokumentoch II. vatikánskeho koncilu. Povedal by som, že Medžugorie je dobre primeranou výzvou na svätosť a súčasne návratom k najhlbšej tradícii katolíckej viery. To, čo Matka Božia v Medžugorí hovorí, podmieňuje návrat k najstarším koreňom prvotnej Cirkvi. V prvotnej Cirkvi nadšenie viedlo až k mučeníctvu. Matka Božia nás pozýva dnes k takému istému nadšeniu. Jej posolstvá obsahujú prapôvod našej viery, ktorá je v dokonalom súlade s cirkevným učením, a rozpráva dobe primeranými slovami. Je to nová výzva k svätosti a radikálnosti evanjelia, čo má základ v najhlbšej tradícii katolicizmu.

Prečo sú toľkí biskupi zdržanliví,

keď je to predsa také dobré?

Je tu istá obava pred všetkým, čo má do činenia so súkromnými zjaveniami, niekedy sa aj stanovisko Cirkvi voči týmto veciam primálo chápe. Práve čítam, čo pápež Benedikt XVI. napísal o prorokovaní a súkromných zjaveniach. Nádherne spája rozdiel medzi odovzdanými posolstvami, otvorenosťou voči Duchu Svätému, prorokovaniu a nadprirodzeným vnemom.

Napríklad vo Fatime: Miestni kňazi mali zakázané od roku 1917 až do roku 1930 navštíviť Fatimu. Medzitým prešlo desať rokov od uznania Fatimy a dvaja vizionári už zomreli. Ján Pavol II. vyhlásil za blahoslavené iba tieto dve deti, i keď jediné neboli mučeníkmi, avšak žili podľa súkromných zjavení, a to ešte skôr, než ich Cirkev uznala! To nám hovorí, že stanovisko Cirkvi býva odlišné, ale aj otvorené voči Duchu Svätému.

Povedali by ste nám o svätosti rôznych vizionárov? Často možno čítať o rozličných vizionároch v mi-

nulosti, v skutočnosti však o nich veľa nevieme. Informácie o nich sú mimoriadne „prefiltrované“. Ale v našich časoch sú medžugorskí vizionári vystavení verejnosti na celom svete... Ako je to teda s ich svätosťou?

Keď sa pýtame vizionárov, musíme sa opäť pridržať kritérií, ktoré nám predkladá Cirkev vo svojej autenticite. Od niektorých vizionárov Cirkev nevyžaduje svätosť. Cirkev vyžaduje úplnú integritu od okamihu začatia zjavení. Sú prípady vizionárov

a svätých, ktorí mali mimoriadne posvätnú minulosť. Potom sú prípady vizionárov a svätých, ktorí pred zjaveniami nežili podľa evanjelia, ako napríklad svätý Augustín. Ale aj mnohí iní. Mária Magdaléna, colník Matúš! Nebolo by úprimné žiadať od medžugorských vizionárov viac, než žiadal Ježiš od svojich apoštolov. Od vizionárov sa očakáva, že budú žiť dôveryhodne a nemenne, ale na to, aby bolo uznanie autenticky vyjadrené, nemožno vyžadovať obzvláštnu svätosť. Tak napríklad jeden z vizio-

nárov z Knocku v Írsku opustil Cirkev, keď sa pohádal so svojím farárom. Pred svojou smrťou vyznal: „Zjavenia boli skutočné, predsa sa však ešte na farára hnevám!“ Práve tak je známe, že farár Ján Vianney povedal o vizionároch z La Salette: „To nemôže byť pravda, lebo tí vizionári nevyžarujú žiadnu svätosť.“ Nuž, len čo Cirkev La Salette uznala, zmenil aj Vianney svoj postoj a povedal: „Skláňam sa pred tým, čo hovorí Cirkev.“

Preto sa kritérium o autentickej

skutočnosti neopiera o svätosť vizionárov, ale o ich bezúhonnosť a čestnosť. Ešte by som dodal, že považujem medžugorských vizionárov za mimoriadne šľachetných v tom, ako obetujú svoje životné súkromie pre Matku Božiu. Považujem ich za čestných a to sa prihovára za pravosť zjavení. Nezavádzajú, rozprávajú jasnými a prirodzenými slovami. Nesnažia sa nikoho ovplyvňovať. Páči sa mi na nich najmä ich hodnovernosť.

Mnohí pútnici by chceli urobiť z vizionárov svoje malé idoly, aj mnohí katolíci.

Aj pri dôveryhodných zjaveniach sa nikdy nevyhneme nebezpečenstvu, že sa voči vizionárom rozšíri istá zbožnosť. Zodpovednosť za to nenesú v prvom rade vizionári, ak len nerobia dačo, čo by to podporovalo. Také dačo v Medžugorí nevidím. Hoci sa aj stáva, že ľudia vyzdvihujú vizionárov na piedestál. Tu si však treba položiť otázku, či vizionári priťahujú pozornosť na seba alebo na Krista, na Eucharistiu a na Matku Božiu. Istá žena povedala kedysi pátrovi Piovi: „Musím sa priznať, že vás veľmi milujem.“ On jej odpovedal: „Odíď v pokoji, v skutočnosti nemiluješ mňa, ale Ježiša.“ Napokon je to otázka srdca. Vizionár je Božím nástrojom. Svätý Benedikt povedal: „Bože, ja som tvoj nástroj. Keď skončíš so mnou svoju prácu, postav ma do kúta.“ Taký by mal byť postoj vizionárov a všetkých ľudí, ktorí prijímajú ich posolstvá.

Vy ste už boli v Medžugorí viac-krát... Ako sa vám javí vývoj Medžugoria za uplynulých 26 rokov?

V Medžugorí som bol už štyrikrát. V roku 1984 dva razy, potom roku 1992 a teraz. Uplynulých 15 rokov prinieslo veľa zmien. Stále počujeme ponosy kvôli obchodným stánkom. „Obchodné stánky zaplavili Medžugorie!“ hovorí sa. Vo Fatime a v Lurdoch je tiež plno obchodov. Opakujem, obchodmi sa nemáme čo zaoberať, ale máme sa starať o svoje srdcia! Na tom nie je nič zlého, keď vezmeme domov nejaký ruženec, ktorý navyše požehnala Matka Božia. Ak však strávime viac času v obchodoch než na Vrchu zjavenia, tak máme srdce v neporiadku! Keď tu v roku 1984 ešte nebolo nič, čo by nás rozptyľovalo, tak to bol čas jed-

noduchosti, ale Matka, ktorá prichádza, je i dnes tá istá. Musíme viac dbať na svoje srdcia. Stále by sme si mali sprítomňovať, že sme nepricestovali kvôli nákupom, ale že sme na pútnickej ceste. Ja považujem vývoj v Medžugorí za pozitívny. Vidím 35 miliónov pútnikov ako svedčiace ovocie. Pokiaľ však ide o protiargumenty, tie budú vždy práve tam, kde je Matka Božia. Preto sa nazdávam, že duchovné ovocie hovorí samo za seba, a to je, aby sme to povedali slovami kardinála Ratzingera, konečné kritérium, ktoré treba zvažovať, keď chceme posudzovať domnelé zjavenia.

Môžete nám zopakovať, aké sú cirkevné kritériá pre rozhodnutie?

Cirkev skúma niektoré zjavenia, pritom ide o tri oblasti skúmania.

1. Obsah posolstiev. Sú posolstvá v súlade s vierou a náukou Katolíckej cirkvi? Práve toto bolo témou mojej dizertácie: dokázať, že v Medžugorí niet takého posolstva, ktoré by akýmkoľvek spôsobom protirečilo úradnej náuke Cirkvi. Čítajte tie posolstvá a nájdete slová, ktoré sa vyskytujú častejšie ako iné: pokoj, láska, modlitba. To je zdravé, pravoverné katolícke posolstvo, otvorené pre všetkých ľudí.

2. Druhé, čo Cirkev skúma, je jav ex-tázy vizionárov. Medžugorských vizionárov skúmali dva lekárske tímy: jeden z univerzity v Montpellier (Francúzsko) a jeden z Milána (Taliansko). Ich závery boli, že sa vizionári nachádzajú v oblasti vplyvu bytia, ktoré nie je z ich oblasti priestoru a času, a halucináciu vylúčili.

3. Cirkev skúma duchovné ovocie a opiera sa pritom o Ježišove slová: „Strom poznáme po ovocí.“ Cirkev skúma trvalé duchovné ovocie, nie nejaké povrchné obrátenia, oveľa viac návrat k Cirkvi po 40 alebo 50 rokoch. Pozorujte iba rady spovedajúcich sa ľudí! Kolík biskupi, kňazi a rehoľníci putovali na toto miesto! Môžeme konštatovať návrat k modlitbe a k sviatostnému životu Cirkvi v Medžugorí väčšmi ako na akomkoľvek inom mieste, kde sa v našej dobe vyskytujú zjavenia. Rady spovedajúcich sa, návšteva omší a modlitba ruženca vydávajú výrečné svedectvo, ktoré sa opiera o Sväté písmo, že Ježiš skutočne poslať svoju Matku do Medžugoria. Ktosi raz povedal:

„Ak sa za Medžugorím skrýva satan, potom je to najväčší hriech, aký kedy spáchal.“

Podľa kritérií, ktoré Cirkev roku 1978 zverejnila, splnilo teda Medžugorie všetky tri. Medžugorie má najlepšie možné posúdenia z hľadiska teologického i vedeckého.

Ako dlho musíme ešte čakať na cirkevné uznanie?

Opakujeme svoje žiadosti a znovu ich odovzdávame Svätej stolici a Kongregácii pre náuku viery. Keď pozorujeme Cirkev v dnešnom svete, nachádzame nespočetné znaky pre potrebu obnovy. Prečo svet potrebuje duchovné posolstvo pokoja, a to pokoja v rodinách až po globálny mier? Stačí sa pozrieť do novín a vidíme, ako všade chýba pokoj. Terorizmus vo svete, ale aj pod srdcom matiek. Kým tieto dva terory trvajú, nebudeme mať pokoj na tomto svete. Mali by sme byť vďační, že Matka Božia ešte stále prichádza. Ako dlho budeme ešte musieť čakať na uznanie? Tu myslím vždy na sestru Luciu z Fatimy. Musela 70 rokov čakať, kým došlo k zasväteniu Máriinu Nepoškvrnenému Srdcu. Musíme byť trpezliví a prispievať k tomu, aby došlo k uznaniu čo najskôr. Jedno je isté – čím viac sa modlíme a postíme, tým skôr sa budeme pripodobňovať medžugorským pozvaniam. O to skôr bude Medžugorie uznané.

*(Rozhovor viedla
Lidija Parisová)*

Mark Miravalle:

Medžugorie a rodina

(úryvok z knihy)

V tejto knihe sa necháva veľa priestoru pre slová Matky Božej, avšak citujú sa aj slová Sv. Otca Jána Pavla II. a stanoviská učiteľského úradu Cirkvi. Napriek tomu záverečné slová knihy patria Matke Terézii z Kalkaty, ktorá svoj život prežila v povesti svätosti. Jej vlastným jednoduchým spôsobom vyzvala všetkých ľudí na svete, aby zmenili svoj život v rodinách:

„Dnešný svet je postavený na hlavu a tak veľa trpí, pretože doma v rodinách chýba láska. Nemáme čas pre svoje deti, ani čas pre seba navzájom. Chýba čas, aby sme sa podelili s radosťou. Želám si, aby sme mohli prežívať život ako Ježiš, Mária a Jozef v Nazarete, aby sme si to zobrali za vzor pre náš život. Ak sa nám podarí vtedajší Nazaret priviesť do našich rodín, potom –

a tomu verím – bude panovať vo svete pokoj a šťastie.

Každý je dnes zdanlivo veľmi uponáhľaný, snaží sa dosiahnuť kariéru a stať sa bohatým. Rodičia majú málo času pre seba a svoje deti. Domov sa nastahoval „pokoj“ sveta...

Musíme naše rodiny urobiť stredobodom lásky a cvičiť sa v neustáлом odpúšťaní... Láska začína doma. Preto je v dnešnom svete toľko utrpenia a nepravostí. Ak sa chceme navzájom milovať a znovu obnoviť v živote lásku, potom musíme s tým začať doma.

Pravá láska bolí. Ježiš zomrel na kríži, aby nám dokázal svoju lásku. Matka musí trpieť, keď chce priviesť na svet dieťa. Ak sa chcete naozaj navzájom milovať, potom sa nemožno vyhýbať obetiam.“

Mariánske centrum Medžugorie pripravuje slovenské vydanie knihy *Medžugorie a rodina*. Kniha vznikla na základe prednášok na františkánskej univerzite v Steubenville v USA. Predpokladáme, že sa nám podarí vydať ju koncom druhého štvrtroku 2008. Podrobnejšie vás budeme informovať v budúcom čísle.

Medzinárodný seminár pre kňazov 2008

Trinásty medzinárodný seminár pre kňazov sa uskutoční v Medžugorí od 30. júna do 5. júla 2008. Téma seminára je: „**My sa budeme celkom venovať modlitbe a službe slova**“ (Sk 6,4). Seminár sa začína v pondelok 30. júna 2008 o 18. h modlitbou ruženca a sv. omšou. V nasledujúcich dňoch po spoločných ranných chvíľach v latinčine budú prednášky P. Zvezdana Liniča OFM. Seminár sa končí v sobotu 5. júla 2008 sv. omšou o 12. hodine.

Koordinátorom stretnutia je P. Miljenko Šteško.

Prednášateľom na seminári je P. Zvezdan Linič OFM. Narodil sa r. 1941 vo Svilnom neďaleko Mariánskej svätynie Milostivej Matky v Trsate (v Chorvátsku). Do františkánskej rehole vstúpil r. 1958, za kňaza bol vysvätený r. 1967.

Študoval v Samobore, v Záhrebe, v Paríži a v Innsbrucku, kde r. 1970 získal doktorát z teológie – odbor liturgia. Pôsobí ako kňaz medzi chorváckymi robotníkmi v Innsbrucku a v Paríži. Od r. 1981 do r. 1997 pôsobil aj vo vlasti v Trsate, v Karlovci, v Novom Sade, v Osijeku a v Záhrebe. Od r. 1997 je riaditeľom Domu stretnutia Tábor pri františkánskom kláštore v Samobore, kde organizuje a vedie mnohé duchovné cvičenia a semináre duchovnej obnovy pre všetky stavy v Cirkvi.

Svoj pastoračný život zasvätil najmä mladým a tretiemu františkánskemu rádu. Mnohým mladým pomohol k tomu, aby prostredníctvom kresťanských sviatostí vstúpili do Cirkvi a spoznali Krista Spasiteľa. Opakovane prednáša študentom teológie. Zvlášť aktívny je v duchovných obnovách pre kňazov, rehoľníkov a rehoľníčky a takisto aj pre laikov. V tomto smere je známy najmä ako koordiná-

tor seminárov zameraných na základnú kresťanskú skúsenosť a seminárov za uzdravenie a oslobodenie.

Príhlásiť sa môžete e-mailom:

seminar.marija@medjugorje.hr alebo faxom na tel. č.: 00 387 36 651 999 (pre Mariju Dugandžić).

Farníci farnosti Medžugorie zabezpečujú všetkým kňazom tak ako počas uplynulých rokov počas seminára bezplatné ubytovanie. Prosíme všetkých kňazov, ktorí si budú zabezpečovať ubytovanie u svojich priateľov z Medžugoria sami, aby nám oznámili na prihláške meno, priezvisko a číslo telefónu rodiny, v ktorej si zabezpečili ubytovanie. Kňazi, ktorí nemajú priamy kontakt a možnosť priamo si zabezpečiť ubytovanie, nech nám to označia na prihláške, my im ubytovanie zabezpečíme.

Náklady na seminár sa hradia intenciami za päť sv. omší.

Je potrebné priniesť si so sebou: celebret od svojho predstaveného, albu a štólu, Sv. Písmo, malé rádio s FM frekvenciou a slúchadlá (potrebné na simultánny preklad).

Mnohí kňazi nemajú možnosť prístupu na internet a možno nevedia o tom, že sa takéto stretnutie v Medžugorí organizuje. Preto prosíme všetkých organizátorov púťi, modlitbové skupiny a centrá pokoja, aby túto informáciu zverejnili vo svojich oznamovacích prostriedkoch, ktoré majú k dispozícii, aby sa čo najviac kňazov mohlo zúčastniť tohto seminára. Prosíme vás, nakoľko je to pre vás možné, aby ste pomohli kňazom, ktorí chcú prísť a nemajú dostatok prostriedkov na cestu. Vopred vám ďakujeme za vašu spoluprácu. Nech vašu prácu žehná Pán a sprevádza príhovor Kráľovnej pokoja.

Mariánske centrum Medžugorie považuje účasť kňazov na tomto seminári za veľmi dôležitú, a preto zabezpečilo pre kňazov bezplatnú dopravu. Autobus z Bratislavy do Medžugoria odchádza v nedeľu večer 29. júna 2008. Príchod zo seminára do Bratislavy je naplánovaný na nedeľu 6. júla 2008 v skorých ranných hodinách. Prihlásiť sa možno v Mariánskom centre Medžugorie telefonicky na čísle: 0905 254 742, alebo mailom na adrese: m-keckes@nextra.sk alebo písomne na adrese: Mariánske centrum Medžugorie, Františkánska 2, 811 01 Bratislava 1.

Posolstvá z 25. v mesiaci

25. novembra 2007 – „Drahé deti! Dnes, keď slávnice Krista Kráľa všetkého tvorstva, želim si, aby on bol kráľom vášho života. Len cez darovanie, milé deti, môžete pochopiť dar Ježišovej obety na kríži za každého z vás. Milé deti, darujte Bohu čas, aby vás premenil a naplnil svojou milosťou tak, aby ste sa vy stali milosťou pre druhých. Ja som pre vás, milé deti, milostivý dar lásky, ktorý prichádza od Boha pre tento nepokojný svet. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. decembra 2007 – „Drahé deti! S veľkou radosťou vám prinášam Kráľa pokoja, nech vás on požehná svojim požehnaním. Pokloňte sa mu a darujte čas Stvoriteľovi, za ktorým túži vaše srdce. Nezabúdajte, že ste pútnici na tejto zemi, a že veci vám môžu dať malé radosti, avšak prostredníctvom môjho Syna sa vám daroval večný život. Preto som s vami, aby som vás viedla k tomu, po čom túži vaše srdce. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. januára 2008 – „Drahé deti! S dobou pôstu sa blížite času milosti. Vaše srdce je ako poraná zem a je pripravené prijať plod, ktorý vyrastie v dobro. Milé deti, vy si slobodne môžete vybrať dobro alebo zlo. Preto vás pozývam: modlite sa a postite. Zasaďte radosť a plod radosti vo vašich srdciach nech rastie pre vaše dobro a druhí nech ho uvidia a prijmú prostredníctvom vášho života. Zrieknite sa hriechu a zvolte si večný život. Som s vami a prihovám sa za vás u svojho Syna. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.“

ODKAZOVÁ TELEFÓNNA SLUŽBA

Najnovšie mesačné posolstvo Matky Božej z Medžugoria sa môžete dozvedieť aj prostredníctvom našej odkazovej služby. Už od 26. dňa v mesiaci je najnovšie posolstvo k dispozícii na tomto bratislavskom telefónnom čísle:

02 / 52 92 72 10

Na toto číslo možno volať z domova i zo zahraničia za cenu obyčajných telefónnych poplatkov. Nové posolstvo, časopis a ďalšie správy môžete nájsť aj na internete na adrese:

www.marianskecentrum.sk

Drahí priatelia Medžugoria! Ďakujeme všetkým, ktorí finančne prispeli na krytie výrobných nákladov, ktoré predstavujú približne 29 Sk za jeden výtlačok tejto publikácie. K tomu je potrebné pripočítať ďalšie náklady organizácie (poštovné, nájomné, telefóny), ktoré v prepočte na jedno číslo predstavujú približne 10 Sk. Všetkým dobrodincom vyslovujeme Pán Boh zaplat!

*Dobrovoľné príspevky posielajte priloženou poštovou poukážkou, alebo priamo prevodom na náš účet vo **VOLKSBANK Slovensko, a.s.**, číslo účtu: **4 030 020 318 / 3100**, **IBAN: SK95 3100 0000 0040 3002 0318**, **SWIFT: LUBASKBX**.*

Objednávky zasielajte na adresu:

Mariánske centrum Medžugorie, Františkánska 2, 811 01 Bratislava, Slovenská republika.

Objednávky do zahraničia sa vybavujú jednotlivo podľa dohovoru.

Zastúpenie v Českej republike: Jarmila Kristková, Denisova 10, 690 02 Břeclav.

Publikácie MCM Bratislava sú nepredajné a náklady na výrobu sa kryjú z vašich dobrovoľných príspevkov!

Telefón so záznamníkom: 02-529 641 09.

Zodp. redaktor: Dr. Marián Kečekš

Reg. č.:1828/98

© GEBETSAKTION Maria - Königin des Friedens - MEDJUGORJE, 1153 Wien

© Mariánske centrum Medžugorie, Bratislava

